

DR. H. F. KOHLBRÜGGE,

IN LEVEN PREDIKANT BIJ DE NEDERLANDSCH-GEREFORMEERDE
GEMEENTE TE ELBERFELD.

OP DEN WEG NAAR DEN HEMEL.

DRIE BETRACHTINGEN.

I.

„INDIEN IK ALLEENLIJK ZIJN KLEED AANRAAK.”

MARKUS 5 : 25—34.

II.

„HEERE, DAT IK ZIENDE MAG WORDEN!”

MATTHEÛS 20 : 29—34.

III.

„VADER, IK HEB GEZONDIGD TEGEN DEN HEMEL EN VOOR U!”

LUKAS 15 : 1, 2 en 11—24.

DERDE HERZIENE DRUK.

AMSTERDAM,
SCHEFFER & Co.

1899.

I.

DE GENEZING VAN DE KRANKE VROUW DOOR DEN HEERE JESUS.

MARKUS 5 : 25—34.

En eene zekere vrouw, die twaalf jaren den vloed des bloeds gehad had, en veel geleden had van vele medicijnmeesters, en al het hare daaraan te koste gelegd, en geene baat gevonden had, maar met welke het veeleer erger geworden was; deze van Jesus hoorende, kwam onder de schare van achteren, en raakte Zijn kleed aan; want zij zeide: Indien ik maar Zijne kleederen mag aanraken, zal ik gezond worden. En terstond is de fontein haars bloeds opgedroogd, en zij gevoelde aan haar lichaam, dat zij van die kwaal genezen was. En terstond Jesus, bekennde in Zichzelven de kracht, die van Hem uitgegaan was, keerde Zich om in de schare, en zeide: Wie heeft Mijne kleederen aangeraakt? En Zijne discipelen zeiden tot Hem: Gij ziet, dat de schare U verdringt, en zegt Gij: Wie heeft Mij aangeraakt? En Hij zag rondom, om haar te zien, die dat gedaan had. En de vrouw, vreezende en bevende, wetende, wat aan haar geschied was, kwam en viel voor Hem neder, en zeide Hem al de waarheid. En Hij zeide tot haar: Dochter! uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede, en zijt genezen van deze uwe kwaal.

VERGELIJK MATTHEÛS 9 : 20—22.

En ziet, eene vrouw, die twaalf jaren het bloedvloeien gehad had, komende tot Hem van achteren, raakte den zoom Zijns kleeds aan; want zij zeide in zichzelf: Indien ik alleenlijk Zijn kleed aanraak, zoo zal ik gezond worden. En Jesus, Zich omkeerende en haar ziende, zeide: Wees welgemoed, dochter! uw geloof heeft u behouden. En de vrouw werd gezond van dezelve ure af.

Wat ons de heilige Evangelist Markus, aangaande de opwekking van het dochttertje van Jaïrus, in dit Hoofdstuk mededeelt, kan ons niet alleen van de hulp des Heeren tegen ziekten en tegen den dood vergewissen, zoolang het nog Zijn wil is, dat wij hierbeneden verkeerren, — maar het geeft

aan ons, die in Jesus ontslapen, ook de zekerheid onzer zalige opstanding en des eeuwigen levens; want Hij, Die toenmaals eenen doode kon en wilde opwekken tot heerlijkheid des Vaders, kan en zal, nu Hij verhoogd is aan de Rechterhand des Vaders, ook ons in het laatste der dagen opwekken en met Zich opnemen.

Nu bevinden wij ons nog op den pelgrimstocht, en daar heeft men allerlei wederwaardigheden, gelijk geschreven staat: „Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste!”

Hoe komen wij voort op den levensweg, waarop wij zoo menige klacht slaken? hoe komen wij tot het einddoel, wij, in wie de verdorven aard woont, waarmede wij ons leven lang te strijden hebben?

De Evangelist Johannes schrijft in zijnen Brief, dat ons geloof de wereld overwonnen heeft. Heeft ons geloof de wereld overwonnen, dan overwint het ook alle hindernissen, als wij zonder ophouden onze toevlucht nemen tot onzen oversten Leidsman en Voleinder onzes geloofs, en ons door niemand of niets daarvan laten terughouden.

Laat ons tot onzen troost uit het Evangelie leeren, hoe het geloof ontstoken wordt, hoe het doorbreekt in weerwil van alle aanvechting, hoe het de overwinning wegdraagt, opdat wij uit de eenige bron des heils putten en zelf de liefelijkheid der belofte smaken: „Geen inwoner zal zeggen: ik ben ziek, want het volk, dat daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben” (Jes. 33 : 24).

Wij hebben hier eene vrouw vóór ons, die met het geloof alleen doorbreekt, en met het geloof-alleen datgene verkrijgt, wat haar hart begeert en waaraan zij behoefte heeft, opdat zij niet sterfe, maar leve.

Wij weten, hoe deze vrouw door den Heere Jesus genezen werd; doch voordat wij onze aandacht vestigen op haar geloof en hare genezing, laat ons eerst hare ellende overwegen.

Als wij vragen, hoe groot hare ellende was, dan is het antwoord: Ach, hare ellende was zeer groot!

Zij had eene zeer hardnekkige ziekte, eene ziekte, welke haar volgens de Wet tot eene onreine maakte, en wel tot eene onreine, die een ieder mijden moest, en die door een' ieder gemeden werd; een ieder, die haar aanraakte, veront-

reinigde zich naar de Wet, en zij maakte een' ieder, ja al wat zij aanraakte, onrein. Zij moest zich niet alleen van het maatschappelijk verkeer onthouden, maar zij was ook van het heiligdom Gods en van de verzameling Zijner heiligen uitgesloten, zolang zij in hare onreinigheid bleef. (Lev. 15 : 25—27.) Daarenboven mocht zij, op straffe des doods, de weldaden van het huwelijk niet genieten. (Lev. 20 : 18.) Zoo was zij er dus erger aan toe dan eene onvruchtbare, ja als eene verstootene was zij.

Ach, ziek te zijn, is op zichzelf beschouwd reeds eene smartelijke ontbering van den grooten schat der gezondheid; maar daarbij door de Wet Gods zich bij de onreinen te zien gerekend, o, met welk gevoel van schaamte en schande moest dat hare ziel overstelpen!

Had zij maar eene andere ziekte gehad! juist aan deze kwaal was zulk eene schande en smaad verbonden, dat zij er niet eens met anderen over spreken kon; zij moest den smaad en schande zelf maar verkroppen.

Maar aan alles komt een einde, — aan hare ziekte evenwel niet. Twaalf weken ziek te zijn, komt ons ach zoo lang voor! Maar zij is reeds twaalf volle jaren aan zulk eene kwaal lijdende. Hare gebeden zijn vergeefs, Psalm 103 en Psalm 116 zijn niet voor haar, ja niets van het gansche Woord; al wat zij leest, verdoemt haar; want er komt geene hulp, noch verzachting; het heil blijft verre van haar, zij blijft eene onreine, eene verstootene voor God en Zijne heilige Gemeente.

Daarbij blijft het niet, zij offert alles op, om van deze onreinheid verlost te worden, al haar geld en goed; geen geneesheer weet raad: de een schrijft dit middel voor, een ander dat, een derde weêr wat anders; zij maakt er trouw gebruik van, — ach, ware God zóó barmhartig over mij, dat Hij de middelen zegende! — God zegent ze niet; alle geneesmiddelen, met groote onkosten uit verre landen gehaald, blijven zonder uitwerking; deze ziekte luistert ook niet naar het aanjagen van plotselingen schrik; eindelijk wordt het laatste middel te baat genomen: men delft zeven kuilen, verbrandt daarin takken van eenen wilden wijnstok, men zet haar in één van deze kuilen in de asch, en spreekt de volgende for-

mule: „sta op van deze uwe ziekte!” — zóó gaat het van kuil tot kuil, tot den zevenden toe, — het heeft alles niets geholpen, en de geneesheeren hebben wel reden, om daaruit de gevolgtrekking te maken, dat zij geheel in de macht des duivels is; en zij, — wat denkt zij er van? Goed en goed, gezondheid en hoop, alles is verloren, en wat nog het ergste is: Gods genade en gunst is voor haar niet, God heeft haar verlaten, de Heere heeft haar verstooten, zoodat zij klagen moet: „Mijne ziel is der tegenheden zat, en mijn leven raakt tot aan het graf; ik ben gerekend met degenen, die in den kuil nederdalen; ik ben geworden als een man, die kracheloos is” (Ps. 88 : 4 en 5).

Wij zien in de ziekte dezer vrouw als in eenen spiegel de ziekte van onze eigene ziel, den verdorven aard, die ook het lichaam aansteekt: de zonde, in zulk eene gestalte, dat wij ze niet eens durven noemen. Wij aanschouwen hier het verschrikkelijke van den langen duur van ons verderf (zoolang en voor zooveel ons geene barmhartigheid wedervaart) en onze volslagene onmacht om ons zelf te reinigen, te heiligen. Wij worden indachtig, dat wij uit onszelf niet anders kunnen, dan de zonde nog dagelijks grooter maken, en hoe van alle menschelijke raadgevingen, voorgeschrevene en zelfuitgedachte reinigingsmiddelen, van ons werken en sloven, om ons zelf te heiligen, dit het einde is, dat, al zetten wij ons ook in zeven kuilen, wij er slechts nog dieper in zinken en zóó doodarm worden, dat wij geen penning meer overhouden, om, indien er nog een middel bestond, het te kunnen betalen; dat er echter op aarde of bij de menschen geen middel meer te vinden is.

Nu is des Heeren tijd daar: Hij helpt, wanneer niets meer helpen kan.

Waar moet het toch met ons heen? is de vraag. O voorzeker, hoe hopeloos men ook nederzit of nederligt, — als de Heere zoo erg ziek gemaakt heeft, dan heeft Hij het ook in de ziel gelegd, dat men zich niet geheel en al aan de verwijfeling overgeeft, maar zich tot Hem opmaakt, wanneer Hij komt.

De vrouw hoort van Jesus, dat is, zij hoort, dat Jesus er is, en waar Hij is. Terwijl zij van Hem hoort, ont-

steekt de Heilige Geest het geloof in haar hart. Hij komt over haar als een bliksemstraal en als vuur, de rookende vlaswiek wordt aangeblazen en brandt helder.

Welke gedachten omtrent Jesus gaf haar dan de Geest in? O, zoodra zij van Jesus hoorde, trof het haar, hoe Hij Zich over de ellendigen ontfermde en hen heerlijk hielp, hoe Hij allen hielp, met één woord de ergste ziekten genas. Deze, verneemt zij, geneest zonder geld, neemt niets, Hij vergeeft de zonden bovendien! Hij begeert alleenlijk, dat men zijn hart geheel en al aan Hem overgeve. „Dies zij de Heere geloofd! — zal zij gedacht hebben, — dat zulk Een in de wereld gekomen is, Die zonder geld helpt, Die allen helpt, die tot Hem komen. Nu ben ik ook geholpen, ik zal tot Hem gaan!”

En daar loopt zij, zoo te zeggen, over alle bergen heen en breekt door alle hindernissen tot Christus Jesus door.

Ja, als wij ten einde raad zijn, en ons van Gods Aangezicht voor altoos verstooten achten; als wij zóó arm zijn, dat wij op de geheele wereld geen middel meer vinden, om ook onze geestelijke ziekte te doen ophouden, en wij alsdan van Jesus hooren, hoe Hij medelijden met ons kan en wil hebben, hoe barmhartig Hij is, hoe genadig en goedertieren Hij voor armen en reddeloos verlorenen is; als wij van Jesus hooren, wat Hij kan, en wij dan den Heere behooren, en wij van Hem tot ons heil beproefd zijn, — zoo hebben wij van het oogenblik af, dat wij van Jesus hooren, geene rust meer, wij worden tot Jesus getrokken; alleen in Hem zien wij onze redding.

De vrouw zag de redding, hare redding; ook ik ben nu geholpen, dacht zij, niets houdt mij langer terug, ik moet, ik moet naar Hem henen, — en zoo gaat zij dan dáár, waar Jesus heengaat.

Is zij nu alreede geholpen? O hoe licht, hoe spoedig vervalt men in eene ziekte, in de zonde, in den dood! en welke bergen verheffen zich, welke groote wateren ruischen rondom ons, op welke onoverkomelijke hindernissen stooten wij bij ons komen tot Jesus!

Op eens verheft zich de berg Sinaï, van daar dondert het in het oor: „wat wilt gij onreine bij den Reine, gij onheilige bij den Heilige, gij goddelooze bij den Rechtvaardige? wilt

gij den Reine met uwe onreinheid verontreinigen? eerst moet gij rein zijn, en dan kunt gij komen!" — Wat raad is hier voor den mensch, die de verdoemenis in zich omdraagt? De ziel siddert en beeft. „Klim niet op dezen berg, of gij zijt een kind des doods!" zóó heet het. O mijne arme ziel! gij zoekt de reiniging niet als een recht, dat u zou moeten toekomen, gij zoekt ze als eene genadegift. — terug van dezen berg en over den heuvel Golgotha tot Hem heen! — het geloof zegepraalt.

Maar een vreeselijke strijd ontstaat in het geweten. Ach, hoe was zij aan deze ziekte gekomen? Terug met u! kunt gij, durft gij dezen heiligen Man onder de oogen komen? Hij heeft oogen als vuurvlammen! Als Hij nu eens weet, wie gij zijt, wat gij uw leven lang geweest zijt, hoe gij gezondigd hebt! Hij zal u doorgronden, al de zonden uwer jonkheid zullen voor Hem ontdekt liggen. Gij moogt Hem uwe heimelijke krankte niet eens klagen, dat moogt gij zulk eenen Man niet doen. Hij zal u niet verstaan, u van Zich stooten, als gij onder Zijne oogen komt. O mijne bezwaarde ziel! gij behoeft Hem niet eens onder de oogen te komen, gij zult geen woord tot Hem spreken, Hem uwe schande niet ontdekken, zuchtende zult gij Hem volgen, — het hart zal zooveel te meer van innerlijken nood kloppen, — dat zal Hij hooren. Wij zullen zien, of wij slechts een stuk, slechts den zoom Zijns kleeds in onze hand krijgen; dat zal dan zijn, alsof wij tot Hem zeiden: „Gij zijt mijn Verlosser, Gij kunt, Gij zult mij niet dooden, mij niet van U stooten, ik waag het: kom ik om, zoo kom ik om", en waar ik mij schaam, het Hem te klagen, wat ik mij schaam van Hem te bidden, daar zal ik dien zoom aangrijpen, evenals een drenkeling een touw grijpt, — zóó houd ik Hem vast aan den zoom Zijns kleeds en laat Hem niet los. Zóó ben ik geholpen. De liefde blijft. Naar Hem henen!

Maar ach, welk eenen onoverkomelijken hinderpaal zie ik daar op eens weér! hoe kom ik daaroverheen: de wereld, ach, de wereld, — de menschen, de menschen kennen mij toch!

Had ik toch maar eene andere ziekte! Zullen zij niet allen roepen, dat ik tegen de Wet doe, dat ik die overtreed?

Maar zie, daar gaat Hij heen, Hij, Die om niet helpt, die Barmhartige, Die alleen helpen kan, — ik moet naar Hem toe! „Vrouw, wat dringt gij ons, wat stoot gij ons, gij onreine, maak u weg!" — en de menschen zien niets, begrijpen den zielsangst niet, sluiten zich dichter aan elkander, — zij kan en zal er niet door. Helpt God dan hier ook niet, dat gij in Zijne nabijheid komt? O mijne ziel, buk u onder de menschen, buk u diep, al gaan zij ook over u heen; strek uwen arm uit tusschen de menschen door, opdat gij den zoom van Zijn kleed moogt grijpen, — één zucht geslaakt: „ach God, ontferm U, help mij alleenlijk nog in deze ure!" daar heb ik den zoom! De hope beschaamt niet.

Gelukkige patiënt, die zulk een goed vertrouwen in dezen Heelmeester heeft! O wondere genade! o eeuwige liefde, o groote, machtige ontferming! De vrouw is niet bedrogen uitgekomen, zoodra zij den zoom aanraakte, zoo is terstond de fontein haars bloeds opgedroogd, en zij gevoelde aan haar lichaam, dat zij van die kwaal genezen was".

Ik heb de genezing nooit van den zoom verwacht, maar van Hem; had ik den zoom, dan had ik Hem. Eer ik geloofde, Hem nog te kunnen bereiken, ging het vertrouwen, dat ik tot Hem had, uit het hart in de hand over, ik had den zoom en vond heil en sterkte, — de geheele wereld had mij verlaten. Geloofd zijt Gij, Medicijnmeester des lichaams en der ziel, Gij alleen geneest mij!

O, dat wij ons niet laten terughouden! — Golgotha predikt andere dingen dan Sinaï. Als ons hart ons veroordeelt, — God is meerder dan ons hart, Hij weet alles. Laten wij slechts met het hart, met verzuchtingen tot Hem opzien, waartoe ons de Heilige Geest mede te hulp komt: Hij verstaat ons wel. Dat wij ons toch niet laten terughouden door de wereld, door de menschen, door bloedverwanten, door vrienden en vijanden; en zoo wij ons schamen, Hem aan te zien, vanwege onze zonde en krankheid: welaan! bukken wij ons, buigen wij ons diep, van achteren tot Hem komende, totdat wij den zoom Zijns kleeds in onze handen hebben.

Daar gevoel ik het op eens aan lichaam en ziel: dat is voor mij, en Hij is de mijne en ik ben de Zijne, — de

kwaal des harten, des gewetens, des lichaams en der ziel is genezen; weg is de gansche last der zonde, hij is geheel afgewenteld. Zoo straks nog onrein, onheilig, van God en Zijne Gemeente afgescheiden: nu echter rein, heilig, tot God gebracht, en al Zijne heiligen zijn mijne broeders; — Gij mijn Medicijnmeester, maar van nu af mijn Hoofd en mijn Bruidegom.

Kunnen wij ook nu nog des Heeren kleed aanraken? Naar de letter niet, maar naar den geest des te beter. Hetgeen toenmaals voor die vrouw Zijn kleed was, dat zij nu voor ons des Heeren Woord en Sacrament. Dat kunnen wij niet aanraken, — zoodra ons de nood des lichaams en der ziel dringt, zooals die deze vrouw aandreef, — of wij hebben Hem, en gevoelen spoedig aan lichaam en ziel, dat kracht van Hem uitgaat.

„Jesus“, zóó staat er, „bekende terstond in Zichzelfen de kracht, die van Hem uitgegaan was.“

De vrouw gevoelde aan haar lichaam de kracht, die van Jesus uitgegaan was, en haar gezond gemaakt had. Dat was iets wonderlijks, er was niets menschelijks in deze genezing; want indien door menschelijke hulp, of medicijn, de fontein haars bloeds zóó spoedig opgedroogd was, dan zou zij even zoo spoedig er aan gestorven zijn. Zoo was dan deze genezing eene genezing van den almachtigen God; daaraan moest de vrouw eeuwig blijven gedenken. Daarbij was het ook een wonder, dat de Heere gevoelde, dat dit door Hem was teweeggebracht; en het moest Hem tot versterking strekken, dat de Vader steeds met Hem was. Want van waar kwam deze kracht, indien niet van God den Vader? Hij legde deze kracht in Zijnen Zoon, en zoo ging dezelve van den Zoon uit.

Laat ons dit tot onzen troost in gedachtenis houden, dat God wil, dat allen, dat wij arme, ellendige, zondige menschen geholpen worden; dat de kracht om ons te helpen van Hem, den Vader, uitgaat, maar dat het Zijn welbehagen is, tot den Zoon te trekken, opdat Hij zulk eene kracht door Zijnen lieven Zoon aan en in ons verheerlijke. Gaat daarom altemaal tot Hem, Die gezegd heeft: „Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen“.

Omdat Jesus het aan Zich gevoeld had, dat kracht en dientengevolge genezing van Hem uitgegaan was, zoo wilde

Hij weten, wie het was, die zulk een geloof, zulk een vertrouwen in Hem gehad had, om alleen van het aanraken Zijns kleeds genezing te verwachten. Aan haar, die dat gedaan heeft, wil Hij nog meer geloof toevoegen, haar genadig aanzien, en met goede, troostrijke woorden haar voor altijd leeren een vertrouwen des harten tot Hem te hebben.

„Zoo keerde Zich dan Jesus om in de schare, en zeide: wie heeft Mijne kleederen aangeraakt?“

„Ik heb het niet gedaan! en ik ook niet!“ roepen allen, als hadden zij eene misdaad begaan, zoo zij het hadden gedaan, terwijl zij integendeel welgedaan zouden hebben, zoo zij even als deze vrouw gehandeld hadden. Maar de meesten verdringen Jesus, de minsten raken Hem aan; de meesten kwamen slechts, om te hooren en eenen doode te zien opwekken, — bekommering wegens den geestelijken nood was er bij hen niet. Zij deden zooals zoo vele toehoorders, die slechts hooren, maar niet tot het ware geloof doordringen, zich nooit bekeeren. Het is altijd maar zoo eene enkele ziel, die het om waarachtige genezing te doen is.

Uit het antwoord van Petrus en van de overige discipelen: „Meester, Gij ziet, dat de schare U verdringt, en zegt Gij: wie heeft Mij aangeraakt?“ vernemen wij, dat onze Jesus geen menschelijke wonderdokter is; anders hadden de discipelen, die zoo vele wonderen beleefden, dadelijk gedacht aan hetgeen zij reeds meermalen gezien hadden, hoe er kracht van Hem uitging, en Hij allen genas; maar zij behielden bij dit alles hun verhard hart, hadden oogen en zagen niets, hadden ooren en hoorden niets; — wij ook moeten ons aanklagen, zulk een verhard hart te hebben, wij, die zoovele wonderen beleefden, en dan nog den Heere beschouwen, alsof Hij onzer een ware, en alsof Hij niets deed, dat wij niet ook doen zouden. En zoo speelt Petrus nog den meester, met te zeggen: „Gij ziet“, m. a. w. dat ziet Gij toch, hoe kunt Gij dan zóó spreken?

Maar „Hij zag rondom, om haar te zien, die dat gedaan had“. Jesus wil haar, die dat gedaan heeft, uit de menigte uit hebben. Het volk wijkt op Zijne vraag terug, — de vrouw echter, de genezene, blijft als aan den grond genageld, verlegen, sidderend, de oogen neêrgeslagen, als eene

schuldige, als eene misdadigster staan, — en nochtans, zij was genezen, en nochtans, al zou Hij haar ook bestraffen, genadig en goedertieren is en blijft Hij evenwel.

Dat geschiedt wel meer, dat wij, ofschoon door den Heere genezen, gerechtvaardigd, geheiligd, dan toch voor Hem schrikken, sidderen en beven, — daarom zal Hij ons niet verstooten. Hij ontfermt Zich van harte over zulk een bevend en sidderend geloof; het bevend en vreesachtig vertrouwen houdt Hij voor het ware, en dat is het ook. Want, hoewel de vrouw vreest, siddert en beeft, zoo vlucht zij toch niet, als zij des Heeren Aangezicht, ja Zijnen vorschenden blik ontmoet heeft, neen, zij komt, valt aan Zijne voeten als eene schuldige, als eene om genade smeekende en toch dankbare en gelukkige. En nu moet alles er uit, niets moet er in haar hart verborgen blijven, Hij moet alles weten, waartoe haar de moed ontbrak zelfs om het Hem bedektelijk te kennen te geven, hoe veel te meer om het uit te spreken en te klagen, — zij „zeide Hem al de waarheid”.

Laat ons van deze vrouw leeren, Hem niet te ontvluchten, Die ons zoo dikwijls genas, al beven en sidderen wij ook, en al beschuldigt ons ook het geweten, en al houdt ons daarbij de duivel ons geloof als boosheid, en ons goedgevoelen als zonde voor! — Ach, hoe menigmaal laten wij ons den mond stoppen door onze kwade gedachten omtrent God! Laat ons van deze vrouw leeren, ons ootmoedig en als schuldigen voor Hem neder te werpen, Hem alles te zeggen, alles te klagen, Hem de geheele waarheid te belijden, — als Hij slechts naar ons luistert, dan mag de heele wereld het ook wel hooren. En wat heeft zij Hem dan gezegd, toen zij Hem de volle waarheid beleed? Hare zonden heeft zij voorzeker niet bedekt gehouden, ook niet dáárvan gezweigen, hoe zij aan die ziekte gekomen was, ook niet, dat zij nergens baat had gevonden, en hoe zij steeds ellendiger en eindelijk doodarm was geworden, en dat die toestand al twaalf volle jaren geduurd had. Verder heeft zij wellicht van hare gebeden, van hare verkeerde en gruwelijke gedachten omtrent God, van hare volslagene verlorenheid gesproken, en hoe zij gedacht had, dat er voor haar geen troost was in eeuwigheid, noch bij God, noch bij de menschen. „Toen hoorde ik van

U, Heere Jesus, doch ik had den moed niet, U onder de oogen te komen; maar ik dacht: als ik slechts eenen draad van Uw kleed in mijne hand krijg, zoo neem ik U met mij in den afgrond meê, en Gij neemt mij met U uit den afgrond in Uwen reinen hemel op.” Iets dergelijks zal zij mogelijk wel gezegd hebben, en er op hebben laten volgen: „En nu straf mij niet in Uwen toorn, omdat ik, onreine, U heb aangeraakt; Gij zijt het toch alleen, Die mij gezond gemaakt hebt, — ach, mij is zoo bange! alle vrede moet wijken, als Gij niet van vrede tot mijne ziel spreekt; indien Gij niet met mij tevreden zijt, wat dan! Is Uwe kracht dan vergeefs, ach, dan zal de kwaal weder opnieuw beginnen. Daarom, wilt Gij, mijn Heiland, het mij vergeven, dat ik U heb aangeraakt, en wilt Gij mijn Heiland blijven? — Ach, wees toch niet boos op mij, dat ik zulks gedaan heb; wees mij daarentegen genadig, want anders verga ik en word ten spot van alle duivelen”.

Als wij dus voor den Heere de volle waarheid belijden, dan ontvangt de ziel antwoord in haren nood, een antwoord van eeuwigen troost, een antwoord van eeuwige geruststelling.

„Dochter”, zeide de Heere tot haar, „uw geloof heeft u behouden.” Dat is eene wonderbare prediking van het geloof. De Heere schrijft de kracht, die van Hem uitgegaan was, aan het geloof toe. Maar, gelijk reeds gezegd is, Hij wil, dat het geheele hart Hem toegekeerd zij, en dat wij op Hem vertrouwen, niet twijfelende, dat wij gezond zijn, indien wij alleenlijk den zoom Zijns kleed aanraken. Zoo laat ons dan de Schrift, die van Hem getuigt, ook dit heilig Evangelie alzo aanraken, en zoo ook de heilige Sacramenten beschouwen, alsof dezelve Zijn kleed waren, dan zal het voorzeker noch Zijn kleed aan kracht, noch ons aan hulp ontbreken; het zij ons slechts, gelijk bij den Profeet geschreven staat: „Hij zal Mijne sterkte aangrijpen, Hij zal vrede met Mij maken”; dan verkrijgen wij voorzeker Zijnen vrede.

De Heere zegt als 't ware tot de vrouw: Laat Mij u troosten; juist dááaraan, waardoor gij meent gezondigd te hebben, namelijk door Mij aan te raken, deedt gij wel; — datgene, waarover gij beeft, als ware het eene misdaad, dat was het

geloof, zooals ik het hebben wil; ja hadt gij zóó niet geloofd, dan waart gij nooit gezond geworden.

Het geloof maakt gezond, daar het voor zich de gezondheid uit de bron van alle gezondheid put.

Gij nu, die met een geloovig hart uit de volheid van Christus genomen hebt, — ga ook gij heen in vrede, laat er u door den duivel niet van terughouden, dat gij doorbreekt door alle hindernissen heen en den Heere in Zijn Woord aanraakt en aangeraakt hebt. „Zijt genezen van deze u we kwaal! Ik toch heb u genezen door Mijn bloed en door Mijne kracht”, zóó luidt des Heeren woord. Tegen zulk een woord heeft de tweede dood geene macht. Amen.
